

Arrest

**nr. 177 937 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, geboren te Salmas op X.

De verzoekende partij diende op 24 september 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De verzoekende partij werd gehoord op 19 oktober 2015 en verklaarde het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze via Bulgarije te hebben betreden.

De Belgische autoriteiten richtten op 24 november 2015 een overnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten, die op 22 januari 2016 instemden bij toepassing van artikel 13 (1) van de Dublin III Verordening.

Op 29 april 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : A. Z.
voornaam : S.
geboortedatum : 09.10.1996
geboorteplaats : Salmas
nationaliteit : Iran*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Iran, vroeg op 24.09.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde geen resultaat op, maar de betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten op illegale wijze via Bulgarije te hebben betreden.

De betrokkene werd gehoord op 19.10.2015 en verklaarde dat hij Iran op 15.07.2015 verliet om te voet en te paard naar Turkije te reizen en daar ongeveer 20 dagen te verblijven . Hij verklaarde daarna het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te hebben betreden om er 18 dagen te verblijven, waarvan 15 in een cel. De betrokkene verklaarde daarna naar Turkije te zijn teruggekeerd om daar 14 dagen bij zijn smokkelaar in Istanbul te verblijven. Hij gaf aan vervolgens met een vrachtwagen te zijn doorgereisd via enkele voor hem onbekende landen om uiteindelijk op 14.09.2015 in België aan te komen. Daar diende de betrokkene op 24.09.2015 een asielaanvraag in.

Op 24.11.2015 werd een verzoek voor overname op basis van artikel 13(1) van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 22.01.2016 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij geen specifieke reden had om voor België te kiezen. Hij verklaarde dat hij naar Europa wou komen en de smokkelaar hem had voorgesteld naar daar te komen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen slecht behandeld werd door de politie en er geen hulp kreeg.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 22.01.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor slecht te zijn behandeld door de politie tijdens zijn verblijf in Bulgarije. Hij verklaarde dat hij gefolterd werd en geen hulp kreeg. Hij gaf aan dat toen hij gearresteerd werd ze hem samen met 30 mensen drie uur hebben laten zitten en het heel warm was. Hij gaf aan dat ze hem onderweg naar de gevangenis pijn hebben gedaan. Hij verklaarde dat toen ze hem naar de cel brachten, men zeer onmenselijk was. Hij gaf aan dat men geen eten kreeg en niks kon zeggen.

Betreffende de vermeende opsluiting, wensen we te benadrukken dat de loutere opsluiting in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt.

Betreffende het feit dat de betrokkene geen eten of drinken zou gekregen hebben tijdens zijn verblijf van 15 dagen in een gesloten centrum, merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat - ondanks de tekortkomingen - nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematische gebrek aan eten en drinken. We achten het bijgevolg onwaarschijnlijk dat de betrokkene gedurende zijn verblijf van 15 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben.

Betreffende de vermeende slechte behandeling, onder meer de vermeende foltering, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. De betrokkene beperkte zich tot een vage, algemene omschrijving van de vermeende feiten, zonder te duiden waar die zich zouden voltrokken hebben en in welke omstandigheden. De betrokkene sprak namelijk louter over 'foltering' en 'hebben ze ons pijn gedaan'. Zo is het onduidelijk of deze vermeende incidenten plaatsvonden naar aanleiding van het illegaal overschrijden van de grens of tijdens zijn verblijf in een detentiecentrum. Bovendien merken we op dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, wat contrasteert met de vermeende folteringen die zich in Bulgarije zouden voltrokken hebben. Hierdoor menen we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich niet afspeelden binnen een gesloten centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij aangaf dat deze in Bulgarije geregistreerd werden- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse

instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1996 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (zie pagina 11 van het verzoekschrift).

Het middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 §2 en 17 van de Dublin-Verordening III tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, en van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele

motivering van administratieve beslissingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, de manifeste beoordelingsfout.

Doordat de bestreden beslissing gesteund is op :

*enerzijds een ge up dated rapport van het UNHCR dd 1/4/2015, - waarbij (nadat eerder geadviseerd werd alle overdrachten naar Bulgarije op te schorten) geoordeeld werd dat opschorting van overdrachten naar Bulgarije niet langer gerechtvaardigd was

*anderzijds het national country report mbt Bulgarije van AIDA dat laatst werd ge up dated tot 30/9/2015- waarin gesteld wordt dat Dublin terugkeerders in principe geen beletsels kennen om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ondanks het feit dat er kritische kanttekeningen kunnen gezet worden bij de condities in de opvangcentra en de kwaliteit van de geboden opvang er niet kan besloten worden dat de procedure in zijn algemeenheid zulke gebreken vertoont dat er dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel;

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de behandeling en de opvangmodaliteiten- weliswaar voor verbetering vatbaar- volstaan in die zin dat de opmerkingen die kunnen gemaakt worden niet als voldoende zwaarwichtig kunnen beschouwd worden om niet langer te kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, noch om te stellen dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Doordat de bestreden beslissing in dat opzicht vermeldt dat de opmerkingen die verzoeker- summier- maakte bij zijn gehoor te vaag en te algemeen zijn, dat hij geen bewijs aanbrengt van het feit dat hij slecht werd behandeld en pijn gedaan, noch dat zijn vasthouding onrechtmatig zou geweest zijn; dat hij desnoods klacht moest indienen –in Bulgarije- bij de bevoegde instanties.

Terwijl de bestreden beslissing niet kan eisen van verzoeker dat deze spontaan, zonder enige voorlichting, uitgebreide verklaringen aflegt in het kader van zijn Dublin gehoor; terwijl verzoeker hoe dan ook niet in het bezit kan zijn van enig bewijs van misbruik door de autoriteiten van Bulgarije nu hij dit vanuit zijn zwakke positie uiteraard niet kan; dat dit een onmogelijke eis is; terwijl het bovendien niet realistisch is, gelet op hetgeen precies wordt aangetoond middels dit verzoekschrift, -namelijk de gebrekkige procedure en bescherming van de grondrechten van asielzoekers in Bulgarije- dat verzoeker in Bulgarije klacht zou hebben moeten/kunnen neerleggen indien hij niet correct is behandeld.

Terwijl de Belgische asielinstanties echter niet onwetend kunnen zijn en niet mogen verzwijgen wat algemeen bekend is en bevestigd wordt in een aantal- éénsluidende- rapporten van gezaghebbende mensenrechtenorganisaties op het terrein.

Terwijl de bestreden beslissing zich niet mag verschuilen onder het mom van het interstatelijk vertrouwensbeginsel om een realiteit die aan éénieder bekend is, te ontkennen.

Terwijl de Belgische asielinstanties echter in casu niet onwetend kunnen/mogen zijn en niet mogen verzwijgen wat algemeen bekend is en bevestigd wordt in een aantal- éénsluidende- rapporten van gezaghebbende mensenrechtenorganisaties op het terrein; terwijl zij van een **volledige lezing van de aangehaalde rapporten** dienen uit te gaan en terwijl zij bovendien **de meest actuele informatie in acht moeten nemen, gelet op de evolutieve toestand van de materie; terwijl de bestreden beslissing dit immers zelf erkent waar zij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in zijn uitspraak van 21/12/2011.**

Terwijl de bestreden beslissing zich niet mag verschuilen onder het mom van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (dat slechts een beginsel is) om een realiteit die aan éénieder bekend is, te ontkennen, temeer daar de opdracht voor elke Lidstaat om voorafgaandelijk aan de beslissing na te gaan of een overdracht mogelijks kan leiden tot een schending van artikel 3 EVRM/artikel 4 EU Handvest uitdrukkelijk werd bevestigd.

Terwijl reeds werd geoordeeld conform aan de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad dat steeds dient geoordeeld te worden op basis van **de meest actuele informatie, temeer daar het inzake om een zéér evolutieve materie gaat, waarbij de actualiteit van de informatie van essentieel belang is.**

Terwijl men zich anderzijds eveneens conform vaste rechtspraak van uw Raad dient te onthouden van een selectieve lezing van aangehaalde informatie, doch deze in haar geheel –volledig- dient te onderzoeken.

Terwijl verzoeker daarom in bijlage eveneens een rapport voegt van PRO ASYL –december 2015- dat geraadpleegd wordt door AIDA en in elk geval dient gekend te zijn door de bevoegde autoriteiten- waarin bevestigd wordt dat de Bulgaarse autoriteiten systematisch geweld gebruiken tegen asielzoekers; (3)

-“about the accounts of the asylum seekers” p.5

About the accounts of the asylum seekers

The following human rights abuses have been described in the oral accounts, sworn declarations and legal representations of the asylum seekers whose cases are included in this report:

- Detention in inhumane conditions
- Denial of access to a toilet for hours at a time
- Ill-treatment through kicking and use of batons
- Humiliation and degradation - being told to strip naked, rotate and kneel as though in prayer and then being beaten with batons
- Rape by officials while being restrained by other officials
- Denial of food as a means of punishment

Detention in a one meter toilet stall for three days without food

o Asylum seekers (including children) being forced to sleep on the floor without blankets

Refusal of medical assistance even in cases of emergency. One case involves a doctor refusing to provide a necessary injection despite loss of consciousness of the patient

o Use of clubs or truncheons to force asylum seekers to allow themselves to be fingerprinted, in some cases with the use of such excessive force that the asylum seeker loses consciousness

o Lack of protection from racist attacks in reception centres despite inhabitants being attacked with sticks and iron bars

o Ill treatment of a woman in labour and separation of the newborn from his

mother immediately after birth

Homelessness and refusal to provide assistance following a grant of refugee status in Bulgaria

The incidents described correspond to findings made by human rights organisations reporting on human rights abuses committed against asylum seekers and refugees in Bulgaria, including Amnesty International (2015), UNHCR (2014), Bordermonitoring Bulgaria (2014) and Human Rights Watch (2014).

Particular attention should be paid to the racist violence occurring in Bulgaria. The report published by Amnesty International in February 2015 details the prevalence of violence against minority groups and a lack adequate investigation following the hate crimes

...

PRO ASYL calls on Germany and other EU countries to put a stop to returns to Bulgaria both under the Dublin agreement and otherwise. PRO ASYL asks that Germany exercise its ability to assume responsibility for processing the asylum claims of asylum seekers whose cases have not yet been decided by Bulgaria.

A right of long term residence in Germany for refugees granted international protection by Bulgaria, equal to that associated with international protection status.

In many cases even those who have international protection status in Bulgaria experience inhumane treatment and have no prospects of integration into the community. Germany has to provide those who are not being returned to Bulgaria a longer-term right to remain in the country. This is essential if people are to overcome the trauma they experienced...

Zie ook "human rights abuses against asylum seekers" p. 26

Terwijl dit rapport dd 1/4/2015 (publicatie Engels december 2015) Duitsland en ook alle andere EU lidstaten uitdrukkelijk oproept om ELKE terugkeer (Dublin – en ook andere) stop te zetten (p. 7 "**no further returns to Bulgaria**")

Terwijl de bestreden beslissing een partiële lezing geeft van het ingeroepen AIDA rapport van oktober 2015, geupdatet tot 30/9/2015, waar zij stelt dat er weliswaar opmerkingen te maken zijn maar dat deze niet volstaan...

Terwijl immers het zelf aangehaalde AIDA verslag van oktober 2015 stelt dat

"p. 11 procedure :

"instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated"

en

p.12

Nonetheless, as of 30 September 2015 despite the financial support of EU and UNHCR, the asylum authority was still **unable to provide interpretation services** to asylum seekers during their determination

Refugee status was granted to non-Syrian nationals in only 4% of decisions (109 out of 2,652 refugee statuses), while 8% of applicants were granted subsidiary protection rate (31 out of 365 humanitarian statuses), and 91% of asylum applications rejected (349 refusals out of 380 refusals). Resultantly, 90% of those who had applied for asylum left Bulgaria prior to receiving their decision; 95% of determination procedures were stopped (1,218 out of 1,269 suspensions) and 88% (3,462 out of 3,915 terminations) were terminated in absentia.

The provision and quality of the legal aid during status determination procedures remain of great concern (see, below 6.4). In 2015 this legal aid was provided under the ERF, but only in the refugee reception centre (RRC) in Sofia, Ovcha Kupel, and even there this legal aid was provided sporadically, rather than regularly. The quality of legal representation was also highly questionable and proved to be quite formal and indifferent. The available ERF funding for legal aid ended on 30 June 2015, but the new AMIF funding is not yet available and it is not expected to be, at least not before the end of 2015. **Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures.**

Reception conditions

Accommodation capacity in transit and reception centres is 5,130 places, although the national asylum agency claim to be able to accommodate 7000 individuals and to have additional 800 places in mobile modules in case of emergency influx. **Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated.**

(AIDA p. 11-12-13)

Terwijl UNHCR sinds 4/2014 inderdaad geen nieuw rapport meer heeft uitgegeven waarin standpunt wordt ingenomen omtrent de kwestie van overdrachten naar Bulgarije, doch dat verwerende partij rekening moet houden met de meest recente informatie daaromtrent, en dus o.a. het standpunt van PRO-ASYL dat geraadpleegd wordt door AIDA niet mag verzwijgen.

Terwijl anderzijds het national country report mbt Bulgarije van AIDA dd 15/10/2015,- waarin verwezen wordt naar de vraag van zowel Amnesty International als ECRE om de opschortingen te behouden, waarbij verweerster de nadruk legt op het feit dat er naast de pijnpunten ook verbeteringen zijn gemaakt en er ondanks de kritische kanttekeningen niet kan besloten worden dat er een mogelijk risico op schending van artikel 3 EVRM of 4 van het Handvest zou bestaan niet gebaseerd is op een volledige en zorgvuldige lezing : aangezien immers op basis van een volledige en zorgvuldige lezing van dit verslag, en de samenvatting ervan, duidelijk blijkt dat er onvoldoende garanties zijn inzake opvangomstandigheden en een professionele en gedegen (toegang tot de) asielprocedure ;

Terwijl er uiteraard nog recentere informatie beschikbaar is die eveneens ingaat tegen het overdragen van Dublinees naar Bulgarije, zoals o.a. de nota van ECRE/ELENA dd februari 2016 , die gekend diende te zijn door de bevoegde instanties (verwerende partij) die ronduit vernietigend is mbt de procedurele mistoestanden en de detentie van asielzoekers nogmaals aanklaagt en in het bijzonder stelt :

p. 4 en 5 "the status of those returned under the Regulation (Dublin) remains unclear...", waarbij dit wordt toegelicht :

11. The status of those returned under the Regulation remains unclear. For those who have applied for asylum in Bulgaria but have then been absent from the territory for more than three months the procedure will be terminated, but is, in theory, accessible upon return.³⁰ **However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return.** The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception.³¹ As has been confirmed by **Belgian** courts in cases concerning single males with psychological vulnerabilities; "there are no assurances that Dublin returnees will be guaranteed access to the asylum procedure or that they will not be exposed to extremely difficult reception conditions during the examination of the claim. ³² Returns to Bulgaria in all of these cases were subsequently suspended.

For those Dublin returnees who have had a final decision rejecting their claim either before leaving Bulgaria or whose application was rejected, served in absentia and not appealed, thus becoming final, the returnee is considered as an irregular migrant and placed immediately in detention within one of the pre-removal detention centres.³³

15. Problematic when read in light of Article 18(2) of the Dublin Regulation III with regards to an effective remedy, concerns also stem from the status of the individual, who is regarded as a subsequent applicant and required to bring forth new evidence to the protection claim.³⁵ Detention is likely to last a significant period of time in these cases given that release is often conditional upon evidence of a place of residence.³⁶ Indeed, release of subsequent applicants is highly unlikely since these applicants are not entitled to reception provided by the State during the admissibility assessment.³⁷

16. Following on from legislation which came into force in January 2016, during the admissibility assessment of the subsequent application, for those who have not already been detained, the core group of material rights including food, shelter, social support, medical insurance, free health care, psychological assistance and a registration card will not be provided. Moreover, the applicant is not entitled to the right to be heard and, therefore, inadmissibility continues to be systematically ruled out for subsequent applications. Where this is the case the applicant is not registered or documented, the right to remain on the territory is lost and any following application will not be given suspensive effect where the previous one has been deemed inadmissible or has been rejected on its substance.³⁸

17. A core element of domestic case law examined during this research which has either suspended or prevented transfers to Bulgaria on the basis of an unlawful return decision under Article 3(2) of the Dublin III Regulation has been the risk presented to Dublin returnees. As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails.³⁹

In instances where the Dublin returnee is accepted back into the procedure it is worth highlighting that the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview, in violation of Article 12(b) of the recast Asylum Procedures Directive.⁴⁰

Terwijl de misstanden in Bulgarije, dat de begrippen opvang/detentie lijkt te verwisselen, niet kunnen ontkend worden door verwerende partij.

Terwijl ook dit rapport van ELENA/ECRE hierover duidelijk is :

24. Detention conditions amounting to ill-treatment have been widely and consistently documented through credible international channels. The **Committee for the Prevention of Torture and the Council of Europe Commissioner for Human Rights** have all asserted **poor hygiene conditions, abusive and violent treatment by guards, overcrowding, poor nutrition, no provision of education for children, substandard and insalubrious material conditions, as well as a lack of medical care, interpreters and information on asylum procedures.**⁵⁴ In one report findings demonstrated that in Busmantsi facilities are often limited more than the purpose of detention requires with detainees unable to leave their room to use the bathroom facilities at night since bedrooms are locked at 10PM.⁵⁵

25. the latest country updates on Bulgaria these findings still ring true and are specifically raised in jurisprudence to confirm that detention conditions give rise to inhumane and degrading treatment, of which the Bulgarian Government has done nothing to remedy.⁵⁶

Terwijl verzoeker dan ook verwijst naar hetgeen hieromtrent door uw Raad werd beslist in het arrest RvV 165304 dd 6/4/2016 .

Terwijl tenslotte ditzelfde rapport van ELENA/ECRE dd februari 2016 duidelijk bevestigt dat Bulgarije **systematisch overgaat tot detentie van asielzoekers terwijl dit neerkomt op onwettige opsluiting :**

5. Upon entry, usually after several consecutive attempts, **individuals are apprehended** and are either presented with removal orders on grounds of irregular entry, followed by detention in a pre-removal centre (Busmantsi or Lyubimets, which are known as "special homes for temporary accommodation of foreigners"), or, where they apply for asylum before the Border Police, are transferred to Elhovo Allocation centre, the third closed centre in Bulgaria (see below). As of 30 September 2015 97% of applicants who made their application at the border were transferred to Elhovo. Such referral is done without a detention order, therefore constituting an **unlawful deprivation of liberty.** ⁸ The only case where detention is not imposed is where the applicants have family members already within the reception system or where applicants are visibly vulnerable.⁹

6. **Detention for first time applicants is, therefore, systematically applied in Bulgaria.**¹⁰ To illustrate, 9,530 out of the 12,738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these in pre-removal detention." As the AIDA report notes, late registration of asylum applications is often due to the absence of 24 hours interpretation services at the border.¹² As a consequence, Bulgarian Border Police issue deportation and detention orders frequently, often with the consequence that individuals are unaware of their most basic rights."

The frequency by which detention is meted out to applicants serves to demonstrate that access to the asylum procedures in Bulgaria is not automatic upon submitting an asylum application."

Terwijl het duidelijk is dat de motivering tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht die vereist dat de volledige informatie wordt in acht genomen en dat er in redelijkheid op basis van volledige en –meest recente- informatie (in en buiten het dossier) tot een beslissing wordt gekomen;

Terwijl artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. 12

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Seed/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./Belgie en Griekenland, § 358 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en consoorten.Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Viivarajah en consoorten Verenigd Koninkrijk, § 107).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de (inadequate) opvangmogelijkheden in Bulgarije onvoldoende nauwkeurig heeft onderzocht, minstens een ernstige beoordelingsfout heeft begaan.

De Raad dient derhalve een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken te doen die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Gelet op de bijzonder evolutieve situatie dient het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid te gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele en volledige informatie."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3§2 en 17 van de Dublin III Verordening,
- artikel 51/5 van de vreemdelingenwet,
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,
- het zorgvuldigheidsbeginsel,
- het redelijkheidsbeginsel.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat de verwerende partij niet kan eisen dat hij spontaan, zonder enige voorlichting, uitgebreide verklaringen aflegt in het kader van zijn Dublinverhoor. Hij zou vanuit zijn zwakke positie hoe dan ook niet in het bezit kunnen zijn van enig bewijs van misbruik door de autoriteiten van Bulgarije. Verzoekende partij wijst op het feit dat de bestreden beslissing zich niet zou mogen verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij wijst verder op informatie uit verschillende rapporten.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing -dewelke alhier als integraal hernomen kan beschouwd worden- blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op redelijke wijze het volgende vastgesteld:

- Bulgarije is lid van de Conventie van Genève van 1951,
- Bulgarije is partij bij het EVRM,
- De opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije schieten inderdaad op bepaalde onderdelen te kort, maar dit betekent niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel,
- Het UNHCR heeft tot heden de staten niet geadviseerd om overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III Vo op te schorten.

Het vertrouwensbeginsel mag wel degelijk worden gehanteerd:

"We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-41 1/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit

stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees

Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.”

De verzoekende partij laat na aan de hand van **concrete** elementen aannemelijk te maken dat er in zijnen hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling **ernstige en duidelijke redenen** dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen.

Ongestaafde beweringen vormen geen dergelijke concrete aanwijzing.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen.

In de beslissing werd m.b.t. de door verzoekende partij afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

“De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor slecht te zijn behandeld door de politie tijdens zijn verblijf in Bulgarije. Hij verklaarde dat hij gefolterd werd en geen hulp kreeg. Hij gaf aan dat toen hij gearresteerd werd ze hem samen met 30 mensen drie uur hebben laten zitten en het heel warm was. Hij gaf aan dat ze hem onderweg naar de gevangenis pijn hebben gedaan. Hij verklaarde dat toen ze hem naar de cel brachten, men zeer onmenselijk was. Hij gaf aan dat men geen eten kreeg en niks kon zeggen.

Betreffende de vermeende opsluiting, wensen we te benadrukken dat **de loutere opsluiting in een gesloten Centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt.**

Betreffende het feit dat de betrokkene geen eten of drinken zou gekregen hebben tijdens zijn verblijf van 15 dagen in een gesloten centrum, merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat - **ondanks de tekortkomingen - nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematische gebrek aan eten en drinken. We achten het bijgevolg onwaarschijnlijk dat de betrokkene gedurende zijn verblijf van 15 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben.**

Betreffende de vermeende slechte behandeling, onder meer de vermeende foltering, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. De betrokkene beperkte zich tot een vage, algemene omschrijving van de vermeende feiten, zonder te duiden waar die zich zouden voltrokken hebben en in welke omstandigheden.

De betrokkene sprak namelijk louter over ‘foltering’ en ‘hebben ze ons pijn gedaan’. Zo is het **onduidelijk of deze vermeende incidenten plaatsvonden naar aanleiding van het illegaal overschrijden van de grens of tijdens zijn verblijf in een detentiecentrum.** Bovendien merken we op dat de betrokkene verklaarde **geen gezondheidsproblemen te ervaren, wat contrasteert met de vermeende folteringen die zich in Bulgarije zouden voltrokken hebben.** Hierdoor menen we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich niet afspeelden binnen een gesloten Centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij aangaf dat deze in Bulgarije geregistreerd werden- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. **Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden**

getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, **een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.** Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier **blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.**"

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan wel verwacht worden van verzoekende partij dat deze spontaan uitgebreide verklaringen gaat afleggen wanneer men een asielaanvraag indient. Het is onlogisch als zouden de asielinstanties moeten geacht worden te oordelen op basis van onvolledige verklaringen.

De verwerende partij benadrukt **de zware bewijslast** die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling **ernstige en duidelijke redenen** dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

De beweringen van verzoekende partij werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onderzocht, doch deze kwam tot de vaststelling dat de verklaringen niet leiden tot een risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft de situatie kunnen vaststellen op grond van toonaangevende rapporten.

De verwerende partij merkt op dat de door de verzoekende partij geciteerde rapporten ook geen structurele gebreken vaststellen in Bulgarije.

Verzoeker toont niet aan dat de citaten op zijn situatie van toepassing zijn. Zo onder meer wijst verzoekende partij op de nota van ECRE/ELENA dd. februari 2016, doch Bulgarije heeft de terugname van verzoekende partij bevestigd op grond van artikel 13(1) DublinIII Vo. Bulgarije zal aldus overgaan tot een onderzoek ten gronde indien verzoekende partij dit wenst.

Er geen sprake van een reeds eerder ingediende asielaanvraag door verzoekende partij in Bulgarije, terwijl hij dan ook geenszins het risico loopt op in een detentiecentrum te worden opgesloten.

Er wordt ook in de bestreden beslissing terecht uiteengezet in welke gevallen er sprake is van een opvangcentrum en in welke gevallen van een detentiecentrum.

De verschillende citaten uit rapporten nopens de detentiecentra zijn aldus ook niet van toepassing op verzoekende partij.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

(...)

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder benadrukt dat ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken. Ongestaafde beweringen vormen geen dergelijke concrete aanwijzing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid,

oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.“

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"* (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt dat er zich ernstige problemen voordoen met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Bulgarije en in de asielprocedures, wat de verwerende partij betwist. De bestreden beslissing onderzoekt de asielprocedure en opvangfaciliteiten van asielzoekers in Bulgarije. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat zij geen asielzoeker kan overdragen naar een andere lidstaat indien zij weet heeft van fundamentele tekortkomingen in de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers. Zij baseert zich hoofdzakelijk op het rapport van het UNHCR "*Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria*" van 1 april 2014 (verder UNHCR rapport april 2014 genoemd) en het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (*Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015*)(verder AIDA rapport genoemd).

De gemachtigde hecht blijkens de bestreden beslissing een groot belang aan het feit dat de oproep van UNHCR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement".

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde stelt zich ervan bewust te zijn dat het AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende

partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

Het standpunt van de gemachtigde dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de “Dublin Verordening” in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel opzij te zetten, kan niet zonder meer worden bijgetreden gelet op de recente en gezaghebbende informatie die de verzoekende partij thans bijbrengt en waarvan de gemachtigde op de hoogte diende te zijn.

Vooreerst klaagde de verzoekende partij in haar verhoor zelf reeds over de slechte behandeling die zij onderging en het gebrek aan voedsel. Zij hield voor 15 dagen in een gevangenis te hebben doorgebracht.

De verzoekende partij verwijst naar het rapport ECRE/ELENA van februari 2016, dat van recentere datum is dan de rapporten waarop de verwerende partij zich steunt. De verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot het voedselgebrek zijn verklaringen inzake hygiëne en voedselbedeling niet geheel inconsistent met wat werd vastgesteld door internationale objectieve waarnemers, zoals beschreven in het ECRE/ELENA rapport. Gelijkaardige vaststellingen zijn trouwens terug te vinden in het AIDA rapport waarop verweerder zich baseert.

De Raad benadrukt dat vermits op de overdragende lidstaat een onthoudingsplicht rust, met name wanneer er een reëel risico is op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en of artikel 4 van het Handvest, de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker kan worden afgewenteld. Het kwam de verweerder toe om de door verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevantie informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije in detentie, quod non in casu. Daarenboven moet worden benadrukt dat uit het gegeven dat een asielzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een lidstaat, niet kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van de asielzoeker niet alsnog het geval zou zijn.

Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze asielzoeker langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangomstandigheden derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn.

Wat betreft de materiële omstandigheden in de opvangcentra wordt in het AIDA-rapport van september 2015 (en in het AIDA rapport PRO ASYL van december 2015), waaruit de verzoekende partij citeert, tevens aangegeven dat deze opnieuw veel te wensen overlaten en worden ze zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat asielzoekers volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen prima facie niet worden afgedaan als “*niet zwaarwichtig*.” In het meer recente verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 waarnaar de verzoekende partij verwijst en uit citeert wordt zelfs uiteengezet dat er in de opvangcentra in Bulgarije sprake is van overbevolking, tekort aan voedsel, slechte behandeling door de overheid, catastrofale hygiënische condities en het ontzeggen van noodzakelijke medische hulp, naast de problemen in detentiecentra terwijl regelmatig asielzoekers in detentie dienen te blijven. Ook wordt vastgesteld dat in een opvangcentrum geen water of verwarming aanwezig was en dat in al de centra schurft, luizen en bedmijten vaak voorkomen. Tenslotte wordt ook vermeld dat de voedselbedeling in de opvangcentra niet voldoet aan de nutritionele richtlijnen en onregelmatig wordt toebedeeld, soms met een onderbreking van maanden. Aldus het verslag kan worden geargumenteed dat de eerder vastgestelde verbeteringen niet worden gekenmerkt door enige duurzaamheid – hetgeen UNHCR in de update van april 2014 nochtans als essentieel aanduidde.

Het feit dat verzoekende partij geen specifieke noden heeft of dat er geen sprake is van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid is niet dienstig, daar het feit dat zij geen kwetsbaar profiel heeft geen reden vormt om haar bepaalde grondrechten te ontzeggen.

Wat betreft de asielprocedure, wordt in het AIDA-rapport van september 2015, waarnaar de verweerder zelf verwijst, melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van de juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Uit het verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 dat verzoekende partij aanhaalt, blijkt eveneens dat er problemen zijn bij de behandeling van asielaanvragen. Verzoekende partij verwijst naar een passage waaruit in het geval Dublinterugkeerders terug toegang hebben tot de asielprocedure, de asielbeoordeling wordt ontsierd door procedurele gebreken die daarenboven worden verergerd door het complete gebrek aan tolkendiensten en het systematisch in detentie plaatsen van asielzoekers. Uit het verslag blijkt dat dit te wijten is aan het gegeven dat de tolken niet worden betaald hetgeen heeft geleid tot een onregelmatige beschikbaarheid van tolken en tot een toename van de achterstand in het registreren van asielaanvragen. In het verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat er niet steeds tolken beschikbaar zijn, dat tolken worden ingeschakeld die niet de taal spreken van de kandidaat-vluchteling, dat kandidaat-vluchtelingen wordt gevraagd om gehoorverslagen te ondertekenen waarvan de inhoud hen niet werd meegedeeld.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat de tekortkomingen niet zwaarwichtig genoeg zijn om afbreuk te doen aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat de gemachtigde nagelaten heeft om concreet af te toetsen aan de meest recente informatie die over de situatie van asielzoekers in Bulgarije beschikbaar is (deze tot april 2016) terwijl het AIDA rapport van 30 september 2015 al gewag maakt van een verslechtering van de toestand en zeker meer bepaald betreffende de opvang van asielzoekers en de verslechtering van de detentieomgeving.

De Raad erkent dat in de bestreden akte terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien hij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde het in de bestreden beslissing terecht stelt is *“Elke lidstaat [...] dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* (cf. artikel 3.2 Dublin-III-Verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam in tegendeel de gemachtigde zelf toe om de door de verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. In die optiek dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde niet onkundig kon zijn van de inhoud van de het rapport ECRE/ELENA van februari 2016 en van het PRO-ASYL rapport van december 2015 en ten overvloede het rapport van het US Department of State van 13 april 2016. Het gaat om publiekelijk toegankelijke informatie, afkomstig van een gezaghebbende instantie.

De verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen aan dat uit de bijlage 26quater van 3 mei 2016 blijkt dat de verwachte gevolgen van de overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. De Raad stelt evenwel vast dat in deze bijlage 26quater, zoals geciteerd onder punt 1, niet kan worden gelezen op welke gronden de verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er quasi geen juridische bijstand beschikbaar is (uit het AIDA-rapport van september 2015 blijkt dat slechts in 3% van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien en dat sinds 1 juli 2015 niet meer wordt voorzien in juridische bijstand in de eerste aanleg van de asielprocedure). Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie de verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*. In de nota merkt de verwerende partij verder op dat in het AIDA rapport expliciet wordt gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije, maar de Raad ziet de relevantie niet in van deze opmerking aangezien noch uit de bijlage 26quater noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ook in Bulgarije terug de Dublinprocedure zou moeten doorlopen en geen rechtstreekse toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Aldus blijkt dat de verweerder nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure.

Het verweer in de nota met opmerkingen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoewel de verweerder op correcte gronden stelt dat de verzoeker er in zijn verzoekschrift aan voorbij gaat dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht op grond van artikel 13(1) van de Dublin-III-Verordening, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voorzichtigheid die in het licht van artikel 3 van het EVRM is geboden bij het overdragen van de verzoeker aan de Bulgaarse autoriteiten. In het licht van wat hierboven werd besproken kan de verweerder er dan ook niet zomaar vanuit gaan dat de verzoeker *“gemachtigd [zal] zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”*. Een grondig onderzoek naar de opvangomstandigheden en de asielprocedure blijft aangewezen.

De loutere vaststelling dat Dublinterugkeerders in principe toegang hebben tot de asielprocedure, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de jongste maanden er een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen. Het weze hierbij benadrukt dat bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming het van elementair belang is dat de verzoekende partij op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Er moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Waar verwerende partij verder verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in een individueel geval een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekende partij in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat de verweerder geen zorgvuldig onderzoek voerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen.

Gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming en gelet op de concrete verklaringen van de verzoekende partij die een slechte behandeling vreest en geslagen werd door de politie en de inhoud van de meer recente verslagen waarvan de gemachtigde niet onkundig kon zijn, dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden akte geen blijk geven van een zorgvuldige feitenvinding waar, zonder verder onderzoek van de meest recente informatie, wordt geoordeeld dat er slechts sprake is van een paar “kritische kanttekeningen” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “in zijn algemeenheid ernstige gebreken zijn”. Het feit dat het UNHCR anno 2014 niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de verslagen waarnaar verzoekende partij verwijst, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de

grondrechten van de verzoeker als Dublinterugkeerder naar Bulgarije al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente verslagen en rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt dat de gemachtigde nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. In die mate is het middel gegrond en leidt het tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN